

славния наш и чутний български писател Раковски. Всичко вече той остави, само да види що пишат тези негови списания..."³ Вестникът чертае пътя за успешния край на народната борба. Голяма е радостта на Хитов и четниците от вестта да се готвят за бунт в Сливенско около Петровден. Смятат, че е дошло вече времето за освобождение. От позицията на годините, в по-късните си записки Хитов признава, че все още е бил неопитен и е вярвал, че за късо време ще превърнат всички долапи, валяци и дараци на фабрики за барут. "Въобразявах си - казва той, - че другите по-развити градове са приготвени кой знае как, но всички крият."⁴

Последвалото писмо и нареждане от Раковски, донесено от Анастас х. Добрев - "Ако не са се повдигнали българите в някой град и села, то да вардите да се не побунват, защото откъм Сърбия надежда няма. Сърбите се помириха с турците"⁵, убива надеждите им за освобождение на България, макар и временно, както пише Хитов. Те са твърдо уверени, че така жадуваната свобода ще настъпи скоро. И пак от позицията на годините: "Че кой ти знаеше по онова време - пише Хитов - за политика и за положението на Сърбия! Че остави нас хайдутите по гората, но ето и в Едирне по-видните хора също мислели: щом потегли Сърбия, ще завладее цяла Тракия и ще освободи Македония и България. Ето такива бяха въображенията по онова време - 1861-1862 г."⁶ Така тези разбити надежди и натрупаният опит помагат постепенно за политическото съзряване на Хитов. Вече в 1864 г. той е разбрал, че българският народ трябва да се надява само на собствените си сили, че няма надежда за помощ от "чужда ръка". Той има твърде много да си говори с Раковски по този въпрос. Това обаче не може да стане, докато не се видят лично.⁷

Вярата му в него е много голяма. За него той е пример какъв трябва да бъде истинският патриот. Хитов е ядосан на някои котленци, които си остават само с обещанието да дадат 30 чифта навуца и цървули и 100 лири за оръжие на хайдуците. Намира сгоден момент да ги вразуми и ги кори: "Вие не вземате участие в народните работи, но засрамете се от Раковски, вземете пример от него."⁸

До личната среща с великия котленец Хитов чува и доста неприятни неща за него. През септември 1863 г. началникът на Крагуевац Йоца Наумович му разказва, че човекът, когото той толкова почита, е лош, не скъпи и харчи народните пари, че е организирал бал в Белград и е похарчил 300 жълтици. Тези думи огорчават много войводата: "Блъскам си главата дали е истина казаното, защото голяма надежда имаме ние на Раковски, откога чака избавлението си България. Поне тогавашните прости емигранти като мене тъй мислехме: че Раковски е в състояние всичко да направи. Аз пък имах и простотата да вярвам на всичко, що чуя за него. Минаха два-три деня, а аз ще се пръсна от яд, че съм чул такива укорителни думи за най-почутия българин."⁹

През зимата на 1863/1864 г. в Сърбия има възможност да чуе и мнението на Илю войвода и Цеко за Раковски. То не е по-различно от това на Наумович. П. Хитов все още е нямал личен контакт с човека когото почита, за да прецени дали това е истина. Но е бил, както той казва, длъжен да се вслуша "в онова, което говорят за един патриот неговите другари".¹⁰ Вероятно това не са единствените лоши неща,